UN SINGUR PRIVILEGIU – CEL DE A FI PRIMUL PE LINIA ÎNTÎI

În momente de grea cumpănă, noi am fost o singură suflare, o singură inimă. Durerea am împărtășit-o și bucata de pîine am împărțit-o...

În aceste zile nefaste avem exemple de sinceră compasiune și grijă creștinească față de cei care suferă în urma războiului banditesc declanșat în Transnistria.

Din păcate, există printre noi și oameni indiferenți, josnici, profitori de tot soiul. Deși puțini, aceștia din urmă sînt în stare să facă griji și umilințe în plus unor oameni și așa năpăstuiți .

Miile de femei, cu copii mai mari și mai mici, nevoite să apuce drumul greu al pribegiei - iată consecința tragică a acestui război stupid. Și e nefiresc, e monstruos să încerci a profita de nenorocirea lor așa cum a încercat s-o facă o "sufletistă" de-a noastră. Într-o singură odaie din apartamentul ei a adăpostit 3 refugiate cu cîte doi copii fiecare, cu încă 2 fete pe care le avea în gazdă. Cam puțin spațiu, în schimb cîtă generozitate! Mai apoi, împreună cu una din femei, gazda a primit indemnizațiile acordate de stat pentru cazare și masă. Toți banii, după cum ne-au spus femeile, doamna "inimoasă" i-a pus în propriul buzunar "pentru cazare", urmînd ca masa să și-o asigure singure. Din ce mijloace?

S-a întrebat cineva de ce privilegii beneficiază soțiile polițiștilor aflați astăzi pe pozițiile de luptă? De una

(Continuare în pag. 3)

UN SINGUR PRIVILEGIU – CEL DE A FI PRIMUL PE LINIA ÎNTÎI

(Continuare din pag. 1)

singură, cea de a se pomeni într-o bună zi fără de soți, cu copii orfani. S-ar putea crede că polițiștii sînt cei care primesc salarii mari, apartamente și alte înlesniri. Lucru absolut normal, dacă ne gîndim la pericolul pe care-l implică această profesie, la permanența riscului de a-și pierde viața, ori capacitatea de muncă. Acest pericol devine iminent mai ales acum, odată cu declanșarea conflictului armat în Transnistria, cînd însăși viața lor devine ceva extrem de fragil și precar. Și atunci, ce rămîne în urma lor? O rană mereu sîngerîndă în inimile apropiaților și, de cele mai multe ori, o soție și copiii mici, lăsați în voia soartei, fără casă, fără masă. Majoritatea locuiesc prin cămine și în chirie, salariile lor fiind mizere în contextul economic actual. Polițiștii nu se autoiluzionează în privința unei griji exagerate din partea statului, pentru că, de cele mai multe ori, ajutorul se reduce doar la vorbe și discursuri pompoase. De această "grijă" combatanții s-au convins încă în primele zile ale conflictului, cînd fără tehnică militară, fără armament, adesea și fără hrană, au fost puși în fața gardiștilor bine echipați și înarmați. Și acum înzestrarea militară a polițiștilor lasă mult de dorit. Scepticismul lor este alimentat de realitatea concretă. Iată o ultimă dovadă strigătoare la cer de indiferența față de cei ce ne apără astăzi republica. La funeraliile lui Andrei Izbaș, Valeriu Cordineanu, Nicolae Țurcanu și Valeriu Dumbravă, cei patru polițiști care au murit în chinuri groaznice, nu a participat nici un reprezentant al Guvernului, al conduicerii republicii sau al Minsterului de interne. Pentru pomenirea lui Andrei Izbaș din Chișinău, camarazii de arme au fost nevoiți să strîngă bani mînă de la mînă.

Marea îngrijorare a polițiștilor de pe linia întîi nu vine din teama pentru propriile lor vieți, ci din incertitudinea și mizeria materială în care și-au lăsat familiile. Cum să fie liniștit Simion Pascaru, care, aflîndu-se pe pozițiile de luptă, află că familiei sale i s-a cerut să elibereze odăița pe care o ocupa în cămin? Pretextînd niște reparații, administrația căminului "Monolitstroi" a încercat, de fapt, să instaleze în acea odaie pe altcineva. Acesta din urmă a și dat busna în odaie, amenințînd-o pe soția polițistului cu mult cinism și nerușinare, că de nu eliberează odaia, vine să trăiască împreună cu ea. Cazul a fost soluționat la intervenția deputatului A. Bașt ovoi și a primăriei orașului, dar este aberantă, inexplicabilă însăși apariția unor asemenea probleme. Să fie oare acesta un caz singular, sînt scutite de asemenea surprize familiile altor polițiști, aflați astăzi pe pozițiile de luptă? Ba bine că nu! Cu aceeași problemă s-a confruntat și combatantul Mihail Grosu, locatar al unui cămin de pe strada Coca 19. Cu ajutoul pretorului sectorului Buiucani a fost soluționat și acest conflict.

– E nevoie de noi, consideră polițiștii, atîta timp cît putem ține arma în mîini. Apoi, nu mai trebuim nimănui.

Să nu aibă dreptate? Mihail Lozan, comandantul companiei 3 din zona conflictului, e de părerea că lucrurile stau anume așa. Fiind rănit pe podul de la Dubăsari, a avut nevoie de medicamente deficitare pe care, după lungi căutări, le-a găsit, în cele din urmă, de unul singur, deși ar fi trebuit să fie ajutat de statul, de guvernul care l-a trimis pe acel pod. Un alt polițist, Victor Chilimciuc, și-a pierdut în lupte un picior și are urgentă nevoie de o proteză. Problema se rezolvă anevoie și ne adresăm unor eventuali sponsori care l-ar putea ajuta pe acest tînăr.

Acestea sînt doar unele cazuri concrete, depistate în urma convorbirilor cu refugiații, cu polițiștii de pe linia întîi a frontului. Dar cîte mai sînt, cîtor oameni chinuiți, nepăsarea și josnicia unora le vor otrăvi existența și așa amară și tragică?

I. GROSU